

ԳՐԱԿԱՆ

ԱՄԱՆՈՐԻ ԽՈՂԵՐ

Ամանորի սա գիշերուան մեծախորհուրդ ու մեծիմաստ լռութիւնը բզկտող զանգակներուն յուսապարգէս ու կորովաբաշխ զօղանջիւնը ժամեր առաջ գիտէի թէ մարդկային իմաստութեան անսահման տարածութիւններուն այժմէն անկէ բաւիղները մինչեւ յառաջանալու ակտուար յանդգնութեամբ տառապող իմ միաքը վերստին պիտի մղէր մեծ ու խորունկ՝ ինչպէս նոյնքան հիւանդ ու ցնորական խոհերու:

Հին Տարին Նոր Տարիին օղակող սա բոպէն, հինը նորին ագուցող սա կամաւը, այն պահը՝ ուր մեր յոյսին ջերմաշափը կը հասնի իր բարձրակէտին, ուր մէկ կողմէն նոր ու առինքնող երազներ իրենց հմայիչ քաղցրութեամբ կը բազմապատկեն մեր սէրը դէպի կեանքը, ու

միւս կողմէն՝ փախչող տարին, դառն ու հեզնախառն ժպիտը դէմքին, իր հետը անվերադարձ կը տանի 365 օրերու վարդազոյն փունջ մը՝ այս գեղահրաշ մոլորակին վրայ մեզի սահմանուած քանի մը տասնեակ հազար օրերէն, մեզ զգացնել տալով ժամանակի անհուն տարածքէն մեզի տրուած այդ քիչը լուսագոյնաւոր դիւնաւորելու անհրաժեշտութիւնը, ժամանակ կոչուած անտարազելի իսկութեան նուազագոյն կատարակն իսկ մեր յաւիտենական փրկութեան ի խնդիր ծառայեցնելու տարաշխարհիկ իմաստութիւնը: Այս ժամը, ուր անցեալ ու ապագայ եզրերը կը հազնին բուն նշանակութիւնը իրենց, հակառակ իւրաքանչիւրին տարիի մը սահմաններէն ներս կաղապարուելուն, ու թերեւս այդ իսկ պատճառաւ: Այս պահը, միա՛կը տարուան բոլոր պահերէն, ուր բոլոր մարդիկ հաշտուած ըլլալ կը թուին ժամանակին հետ (օ՛, մարդուն յաւիտենական անհաշտութիւնը ժամանակին հետ, զանգատը՝ անոր արագ թաւալումէն կամ դանդաղ գնացքէն): Այն պահը՝ որ պիտի ուզենք երկարէ՛ր ու

ԵՔԷ ՁԻՍ ՕՐ ՄԷ ԼՔԷՔ...

Եթէ զիս օր մը լիք, ո՛վ երազներս իմ վերջին,
Կամ պարսլըիմ դուք յանկարծ ձեր հմայքէն գերհօր,
Ա՛լ չգտնեմ պիտի՝ կեանքին ինձ կապող յոյս մը չնչին,
Ու չապասեմ օրերէն բան մը աղէկ, բան մը նոր:

Ձեզ սրիս մէջ գործով փայփայեցի շարունակ,
Դուք զիս խաղցր, անապակ, մոլեխիմդին դէմ կեանքին,
Եւ օրերուն իմ տգոյն՝ ապրումներով ձեր ուժգին
Իմաստ մը նոր դուք տուիք, տուիք իմաստը միակ:

Իսկ լիելու չափ զիս թէ ըլլաք անգուք, վասափրս,
Ո՛վ երազներս, ինձ իբրեւ վերջին շնորհք, մեկնեցէ՛ք
Ձեզ պէս երազ մը հօր նարեղէ ետք սրիս հէք:

Ձի խոցերը՝ մեզ տրուած հարուածներէն կեանքին բիրս
Լոկ երազն է որ կրնայ բուժել թեւով իր կախարդ,
Ահա ք'ինչու երազին միտք կը փարի ամէն մարդ:

Գ. ՀԱՐՏԱՐ